

[Energiministeren]

for hvert enkelt initiativs vedkommende selvfølgelig havde vurderet miljøeffekten, men også de samfundsøkonomiske omkostninger og eventuelle beskæftigelsesmæssige konsekvenser.

Det var faktisk i et forsøg på at kvalificere debatten og grundlaget for den, at disse vurderinger blev gjort, og dette dannede naturligvis også baggrund for regeringens vurdering af, hvilke initiativer der skulle fremlægges i forbindelse med opfølgningen i november måned.

Det er da rigtigt – som jeg tror hr. Poul Nielson nævnte i sit indlæg – at der er nogle initiativer af måske mere tvangsmæssig eller obligatorisk karakter, som batter mere i forhold til at opnå stor miljøeffekt. På den anden side er det vel også typisk initiativer, som vækker stor folkelig modstand. Det kan man selvfølgelig vælge at sidde overhørig; men en kombination af visse styringselementer og en sikring af folkelig opbakning til de initiativer, der bliver vedtaget, tror jeg er vigtigt, hvis vi skal nå miljømålsætningerne – også set i et lidt længere tidsperspektiv.

Lad mig understrege, når vi taler costbenefit, at regeringen jo i sin opfølgning af »Energi 2000« ikke har lagt skjul på, at det i hvert fald på kort sigt, og hvis vi opstiller et traditionelt samfundsøkonomisk regnskab, selvfølgelig ikke er gratis at nå de miljømålsætninger, vi har sat os. Men det skyldes altså også, at vi i dag ikke er dygtige nok til i vore priser at indregne den miljøbelastning, der er ved vores adfærd og vores forbrug. Vi må i hvert fald konstatere, at der i dag dukker mange fortidige synder op, som er opstået, fordi man dengang valgte billige og måske ikke særlig miljøvenlige løsninger, fordi det på kort sigt var det billigste, men hvor vi så i dag må konstatere, at det er endog meget dyrt, når vi skal til at rense op efter fortidens synder. Derfor kan det ikke betale sig i energipolitikken – heller ikke når vi taler om målsætninger – bare at se på den helt korte sigt.

Lad mig vedrørende afgiftsforhandlingerne om en kombineret energi- og CO₂-afgift sige, at den faktisk – på trods af, hvad hr. Kim Behnke sagde – stadig væk er på forhandlingsbordet i EU-sammenhæng. Det var ikke kun under det danske EU-formandskab, at regeringen pressede på for, at EU skulle nå til et resul-

tat på dette område. Det gør vi stadig væk, og det er stadig væk på forhandlingsbordet.

Det græske formandskab fremlagde på miljøministerrådsmødet den 24. og den 25. marts i år faktisk et forslag til rådskonklusioner om Fællesskabets strategi vedrørende klimaændringer, og i disse rådskonklusioner lagde man op til en accept af, at der er behov for en CO₂- og energiafgift, og de indeholdt bl.a. også et konkret forslag til en sådan afgift samt et oplæg til et byrdefordelingskriterium – det sidste i et aspekt, som specielt nogle af de sydeuropæiske lande eller de såkaldte fondslande har lagt vægt på.

Jeg skal da ikke lægge skjul på, at vi ikke er nået så langt i EU-sammenhæng, som vi kunne ønske fra dansk side. Men der arbejdes altså stadig væk, bl.a. på baggrund af dansk pres, på at få indført en CO₂- og energiafgift i EU-sammenhæng, og der er en voksende erkendelse af, at skal der være bare en snus af troværdighed bag EU's klimamålsætninger, er det også nødvendigt med et fiskalt instrument og en CO₂- og energiafgift.

På baggrund af nogle af kommentarerne vedrørende »Energi 2000« – vi kommer jo tilbage til det, men alligevel – og når man betænker, hvad jeg indledningsvis sagde om konsensus, kunne man stille det spørgsmål, om regeringen i virkeligheden fører så voldsomt kontroversiel en energipolitik, når vi ser på de bemærkninger, der er faldet om den her i dag: På den ene side siger hr. Riishøj, at »Energi 2000« er kørt fuldstændig af sporet og er en katastrofe og i dyb krise, og på den anden side siger hr. Peter Hansen-Nord fra Venstre, at nu går regeringen alt for vidt. Jeg mener, at netop disse to udsagn viser, at regeringen har fundet en ganske god fællesnævner for, hvordan opfølgningsarbejdet skal foregå.

Med hensyn til »Energi 2000« vil jeg sige, at jeg synes, specielt partiet Venstre og hr. Peter Hansen-Nord taler lidt med to tunger i den sammenhæng, når hr. Peter Hansen-Nord på den ene side giver fuld tilslutning til målsætningen og på den anden side sætter en række spørgsmålstegn ved de virkemidler, som regeringen har vedtaget – uden i øvrigt at foreslå andre virkemidler, der på troværdig vis kan indikere, at vi faktisk når målsætningen om en 20 procents CO₂-reduktion i år 2005.